

EL MICALET
GALÀCTIC

Julieta i el peluix perdut

Pasqual Alapont

Il·lustracions d'Elena Morgado

bromera

Tota la nit havia estat plovent. A vegades la pluja feia xip-xip, però a vegades plovia a bots i barrals, com si algú, des d'allà dalt, amagat entre els núvols, estiguera tirant l'aigua a poalades.

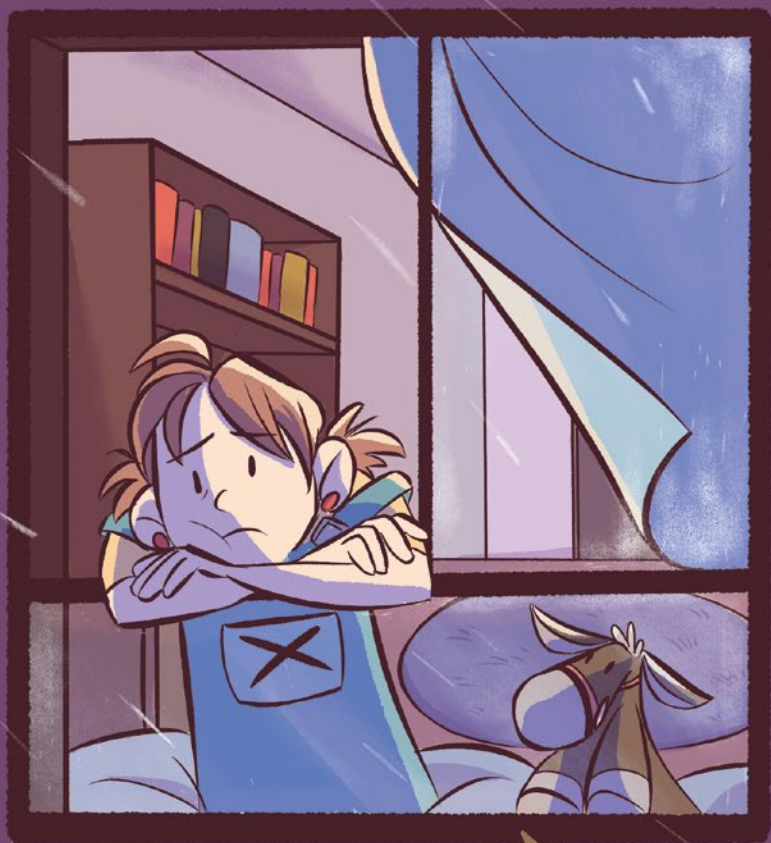
Julieta s'ho mirava des de darrere de la finestra, i estava més avorrida que una ostra. Ella no sabia si les ostres s'avorrixen dins la seua closca, però era una frase que havia sentit dir quan la gent no sabia què fer.

Feia una setmana que plovia i l'escola estava tancada. No és que Julieta estiguera

entusiasmada per anar a classe. Estava farta dels problemes de Pilar. La seua mestra de tercer sempre tenia una llista de problemes que li havien de resoldre els altres. Que si un autobús transporta 60 passatgers en un viatge, i si cada dia efectua el recorregut 4 vegades, quants passatgers transporta a la setmana? I a ella què? Julieta no pensava que això fora problema seu, però tant si volia com si no, havia de fer la multiplicació. I pobra d'ella si el resultat no era de 1.680 passatgers.

Però per sort Julieta havia après la taula de multiplicar cantant i se la sabia de memòria.

L'escola, a Julieta, li agradava per les amigues, perquè podia veure-les cada dia. Sobretot li agradava el pati, l'hora d'eixir al pati per botar a la corda, jugar a la pilota, parlar de nòvios i menjar-se l'entrepà. Oh, l'entrepà de tonyina i ou dur la tornava boja, i el de truita de creïlla, també. De xics a ella li agradava Ismael, però no era un nòvio d'agafar-se de la mà, i si ell

sabera com li agradava, simplement es moriria de la vergonya.

Plovia i plovia encara, quin avorriment. Julieta tenia un burro de peluix i l'agafava entre els seus braços. Era de color marró, però tenia la panxa i el morro blancs, i duia uns llacets rojos que li feien d'arnés. Ni se'n recordava qui li'l va regalar, però sempre havia estat amb ella, a la seua habitació. A vegades Julieta pensava si ja devia estar allí abans de nàixer ella. O des de l'any de la Picor, com sempre deia la seua àvia. Pedaç, es deia el burro, i el nom li l'havia posat la mare, perquè semblava que tenia un pedaç amb la seua panxa de color blanc. Julieta li contava les seues coses, però l'ase no sabia parlar, només la mirava amb els seus ulls negres que semblava que somreien.

A fora brillaven els llamps, sonaven els trons i continuava plovent. Llavors, la llum se'n va anar i es van quedar a les fosques. Els pares van connectar les llanternes del telèfon i després van encendre unes espelmes que feien dansar

les ombres per les parets. Julieta es va abraçar a Pedaç i li va fer un xiuxiueig: «No tingues por, estàs amb mi, no et pot passar res».

Els pares de Julieta deien que no recordaven una tempesta així, una tempesta que durava ja molts dies.

De sobte la

mare va fer un crit i se'ls van posar els pèls de punta, als tres. L'aigua havia començat a entrar per davall de la porta, una aigua de color marró com el llom de Pedaç.

—El barranc se n'ha eixit! —va cridar el pare.

El barranc era un riu que mai no duia aigua, o quasi mai, només quan plovia molt, però ara havia plogut tant que se n'havia eixit del seu llit

i havia entrat a les cases sense demanar permís, per davall de les portes i a través de les finestres.

En un no res l'aigua els va arribar al turmell. Les sabates feien xof-xof. La mare va agafar Julieta i la va posar dalt de l'escala que pujava al segon pis.

—Ací estàs fora de perill.

Mentrestant, ella i el pare s'ocupaven de salvar tots els objectes que podien i els pujaven escales amunt.

No paraven de fer viatges carregats amb caixes de cartó, però l'aigua els arribava ja als genolls i hi havia coses que començaven a surar. A Julieta li feia l'efecte que eren com crosstons de pa dins d'una tassa de xocolata.

De sobte es va sentir un soroll fort i la porta es va obrir de bat a bat. A poc a poc, l'aigua va pujar per l'escala. És que no s'aturaria mai?

—Nosaltres també volem ajudar —va dir Julieta amb un fil de veu.

Llavors, el pare li va donar l'àlbum de fotografies, perquè el posara a recer de l'aigua. Era una missió important perquè contenia els records familiars. Hi havia fotos dels avis de quan es van casar i dels pares quan eren infants. A Julieta també li agradava veure les fotos de quan ella era menuda, i no volia que es feren malbé. Va allargar els braços per agafar l'àlbum, però amb tan poca traça que l'ase de drap se li va escapar de les mans i va caure a l'aigua.

Patatxap!

El pare va intentar rescatar-lo, però el corrent de l'aigua era massa fort i es va endur el peluix per la porta.

—Pedaç!!!

Julieta va baixar l'escala corrents. L'aigua li arribava més amunt de la cintura, li costava

avançar, però Pedaç estava en perill i l'havia de salvar tant sí com no. Llavors, la mare la va agafar abans que un remolí d'aigua se l'enduguera a ella també. Julieta va tractar d'amollar-se, però la mare se la va emportar a rastrons i la va posar sana i estàlvia sobre l'escala.

—Queda't ací. I sobretot no et mogues.

Julieta intentava parlar, però s'havia quedat sense veu. Va assenyalar amb el dit tremolós el lloc per on havia desaparegut el seu peluix, i la mare va tractar de tranquil·litzar-la.

—El cos de Pedaç pot surar sobre l'aigua. Demà, quan es faça de dia, el buscarem, no patisques. De segur que estarà bé.

Però Julieta no estava tranquil·la. Mirava com son pare salvava la torradora i el microones i es va posar a plorar. Què li importaven a ella totes aquelles andròmines? On devia haver anat a parar el pobre Pedaç? Si almenys haguera dut posats els seus flotadors de braç...

Cap a les cinc de la matinada, l'aigua va començar a baixar, i Julieta, de tan cansada que estava, es va adormir als braços de sa mare.

Un raig de sol la va despertar l'endemà. Havia deixat de ploure. Algú la devia d'haver duta al seu llit perquè no se'n recordava de res. Per un moment va pensar que devia haver tingut un malson, i el primer que va fer va ser buscar Pedaç davall dels seus llençols, on el guardava sempre. Però l'ase de peluix no apareixia per cap lloc.

Julieta va eixir de l'habitació en pijama, el seu cor batejava molt de pressa. Sentia sorolls a la cuina i va baixar corrents. Però es va quedar parada, amb els ulls oberts com a taronges i la boca oberta. L'aigua havia desaparegut, però el terra estava ple de fang. La televisió

estava trencada, els armaris desmuntats, els mobles destrossats. Tot estava brut i ple de taques marrons.

Va mirar els seus pares. A vegades s'enfada-ven si li queia una molla o unes gotes de llet al sofà. Per un sí o per un no, sempre li cantaven la cançó de l'enfadós:

—Julieeeta, ves a espai, has de ser més responsaaable. Que tot costa molts dineeers.

Mare meua, com devien estar ara que ho havien perdut tot! Sort que ella no s'havia deixat cap aixeta oberta i que no tenia la culpa de l'aiguat. Que si no:

—Julieeeta, ves a espaaai!

Però els pares la miraven i van fer un somriure. Un xurro de somriure, perquè estaven tristos i no els en va eixir un de millor. Llavors la mare va anar cap a ella i li va fer una abraçada.

—Hem patit una inundació, Julieta. Tot el poble s'ha inundat, i els pobles del voltant també.

—I totes les cases estan igual que la nostra?

